

26 mei 2009

Mijn naam is Kim, ik ben 20 jaar en woon in Vlaardingen. Ik ben momenteel bezig met de laatste bachelorvakken van de studie psychologie in Leiden. Volgend jaar begin ik met de master klinische psychologie. Pas dan, in het vierde jaar van de opleiding, ga ik stage lopen. In de eerste drie jaar van de opleiding doe je dus geen praktijkervaring op. Dit is dan ook één van de redenen dat ik vrijwilligerswerk ben gaan doen bij Bavo Europoort.

Sinds 27 januari 2009 ga ik elke dinsdagochtend naar de Heemraadssingel in Rotterdam. Ik vertrek rond negen uur van huis. Met de fiets, metro, tram en te voet ben ik er in 45 minuten. Ik bel meestal aan bij de middelste woning waar ook het kantoor zit. Daar leg ik mijn spullen neer en doe ik mijn badge van het Vrijwilligerspunt op. Vervolgens ga ik naar één van de huiskamers. Het is altijd leuk om te zien hoe de bewoners reageren als ik kom.

De laatste weken schrijf ik verhalen samen met één van de bewoners. Hij heeft een rijke fantasie en aan inspiratie is er dan ook geen gebrek. Terwijl we zitten te praten, schrijf ik het verhaal op in een boekje. Alleen het schrijven van de verhalen zorgt al voor een hoop gezelligheid en gelach. Thuis zoek ik op de computer plaatjes bij de tekst. Meestal worden het vijf à zes a4-tjes die elk een deel van het verhaal vertellen. Vervolgens ga ik met mijn USB-stick naar een Printshop in de buurt waar ze de platen in kleur afdrukken. De dinsdag erna doe ik bij de Heemraadssingel alle bladen in hoesjes zodat ze mooi blijven. Wanneer er een nieuw verhaal is, leest René (één van de begeleiders) het voor en ik hou de bladen met de plaatjes op. De aanwezige bewoners leven mee en reageren enthousiast, met op de juiste momenten gelach of een geschrokken 'ooohh'.

Zo hebben we inmiddels al vier verhalen gemaakt. Één van de verhalen heet 'De gevluichte ezel'. Het gaat over een baasje genaamd Zus die weinig aandacht heeft voor haar ezel. De ezel heeft er genoeg van en gaat ervandoor. Zus krijgt spijt van haar gedrag, ze gaat de ezel achterna en zoekt hem zo lang dat haar sandalen ervan slijten.

Uiteindelijk vinden ze elkaar en gaat de ezel met haar mee terug naar huis. Het idee is om de verhalen te bundelen en ze als een geheel af te

drukken, zodat er een echt boek ontstaat met een harde kaft en een inhoudsopgave.

Naast het maken van de verhalen maak ik ook een praatje met de andere bewoners. Soms gaan we shag halen bij winkeltjes in de buurt of drinken we wat bij een Marokkaanse bakkerij aan de Vierambachtsstraat. De laatste tijd blijf ik tussen de middag ook mee-eten. Wat ik doe bij Bavo Europoort zit dus eigenlijk tussen de bezigheden van een maatjesvrijwilliger en die van een bezoekvrijwilliger in.